

טועמיה - חיים

לחיות עם הזמן בשבת קודש

ערב ש"ק בראשית תשפ"ד

הרב **מרדכי אלון שליט"א**

נכתב ונערך משמיעה ע"י תלמידים - לא מוגה

זמני כניסת ויציאת השבת:

ירושלים - 17:30 | 18:46

תל אביב - 17:51 | 18:48

חיפה - 17:40 | 18:47

טבריה ומגדל - 17:40 | 18:43

באר שבע - 17:52 | 18:48

"בְּיָם דְּרַכְךָ וַשְׁבִּילְךָ בְּמִים רַבִּים... נְחִית כְּצֶאֱן עֶמְקְ"

דברי חיזוק, עידוד ונחמה לעת מלחמה

מהחייילים והנערים והנערות, הילדים והזקנים שלנו שהפכו לקודש קודשים ומסרו נפשם, ואברהם רץ לקראתם - הוא יוצא מפתח האוהל, מהיכל האהבה והוא מקבל, מחבק ומנשק אותם ורואה שהוא ימשיך בעולם לדורות דרכם - והוא מעניק להם את הכוח שלו, לא פחות, והם מעניקים לנו את הכח הזה מהיכל העליון של מסירות הנפש, מהיכל האהבה הגדולה הזו.

מלחמה גדולה בעולם

כשיהודים נהרגים מפני שהם יהודים זאת מידת "מיתת צדיקים" קשה ופלאית שאת מה שהיא עושה בעולם כתב מרן הרב קוק זצ"ל לפני כמאה ועשר שנים, בימי מלחמת העולם הראשונה, כשהוא היה ביפו -

כשיש מלחמה גדולה בעולם מתעורר כח משיח. עת הזמיר הגיע, זמיר עריצים [זמיר לשון זמירה, קיצוץ], הרשעים נכחדים מן העולם [פתאום כל מיני דמיונות שלנו, כל מיני מילים מכובסות כאילו

הרוע כבר אינו אותו רוע, כאילו אנחנו נמצאים בפלנטה אחרת, נכחדות מהעולם ומשהו בעולם מתברר] והעולם מתבסס וקול התור נשמע בארצנו. היחידים הנספים בלא משפט [נזכור שהוא מדבר על רקע

מלחמת העולם הראשונה בה נהרגו כמיליון היהודים. 'יחידים' אינם בודדים, קומץ, אלא אותם מיליון!], שבתוך המהפכה של שטף המלחמה, יש בה ממת מיתת צדיקים המכפרת [אנחנו רגילים ללמוד את

הביטוי הזה על מרים הנביאה, על מדב ואביהוא, על אהרן הכהן - והרב מחדש שמדובר גם על כל אלו שאברהם אבינו רץ לקראתם ומחבק אותם, האחים והאחיות שלנו מכל קצווי עם ישראל - אלו שלבשו מדים ונלחמו, אלו שהיו במסיבה ברעים, שנחנקו, שנאנסו נטבחו בקיבוץ בארי, כל אותם יחידים - עולים הם למעלה בשורש החיים [לנו אין שום הבנה בשורש.

בספה"ק כתוב שבשורש עוסקים ביום שמחת תורה. ביום זה עוסקים לא באור הפנימי אלא באור המקיף, בהקפות] ועצמות חיים [עצמות החיים איננה המחשבות או הפעולות. ואילו עצמות החיים זה יותר מהנפש, מהנשמה, מהחיה וכו' אלא זה האלוקי, עצמות החיים] מביא ערך כללי לטובה ולברכה אל כלל בני העולם בכל ערכיו ומובניו.

השיעור היום וכל הדברים שנגיד יהיו לע"נ כל הקדושים הי"ד מחיילי צה"ל ומאזרחי ישראל, להבדיל בין החיים לחיים לרפואת והחלמת כל הפצועות והפצועים, ולשחרור כל אחינו ואחיותינו החטופים בידי בני העוולה, בני המוות, ולשובם בשלום הביתה מהרה.

אנו נמצאים בימים קשים ונפלאים וצריך לנסות להתבונן מה קורה לנו בימים האלה. ראשית כשאנחנו מדברים על 'הקדושים' שנטבחו, שנהרגו, שנפלו בקרב וכו' - חשוב להדגיש שאנחנו עוסקים בכל הקדושים כולם, וכולם קדושים וטהורים, ולהלן נרחיב בזה.

ריצתו של אברהם אבינו

מה שעולה לי בראש הוא הפסוק בתחילת פרשת וירא -

וַיֵּשֶׁא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיֵּרָץ לְקִרְאָתָם מִפֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּשְׁתָּחוּ אַרְצָה. (בראשית י"ח, ב')

רש"י במקום שואל ומבאר בדרכו את הכפילות של מילה "וירא" בפסוק, אך אחד ממקובלי הדור הקודם שהיה קשור עם מקובלי צפת, בעל הפירוש "פרח שושנה"¹, כותב בשם המקובלים דבר פלא. בתחילת הפסוק אברהם נושא את עיניו "וירא"², ולאחר מכן שוב "וירא" וירץ לקראתם. אברהם היושב פתח האוהל הוא היושב בהיכל האהבה, "אברהם אוהבי", הוא יושב פתח האוהל והוא הראשון למוסרי הנפש בעולם, הראשון למקדשי ה' - הוא נכנס לכבשן האש בעצמו והוא זה שהעלה למזבח את בנו - והוא נושא את עינו ורואה את שלשת האנשים הללו ניצבים עליו. יותר ממה שהם היו מלאכים, מוסבר שהוא ראה אנשים, את חנניה, מישאל ועזריה שממשיכים אותו ונכנסים לכבשן האש ומוסרים את נפשם, "עליך הורגנו כל היום", נושא את עינו ורואה שהוא ומסירות הנפש שלו ממשיכה דרכם. "וירא" השני שמתאר את ריצת אברהם לקראתם, עוסק בחנניה במישאל ובעזריה ובכל אחד

¹ לתורה "פרח שושנה". נלקח לבית עולמו ביום ט"ז טבת תרצ"ט (1939), ונטמן בכפר באהמו שבמרוקו.

² נשיאת עיניים איננה ראייה בעלמא כידוע, ואכמ"ל.

¹ חכם יעיש קריספין ז"ע"א נולד לאמו ולאביו חכם משה קריספין, בכפר איית איוב שבמחוז תרודאנת שבמרוקו. שימש כרב של הכפרים באזור מגוריו. נהג לדרוש בציבור והעמיד תלמידים הרבה, רבים מהם שימשו אף הם כרבנים ומורי הוראה בכפרי האזור. היה בקי בתורת הנסתר. נודע על שם פירושו

גלות ממלכת הרשעה, שאין להם חקר כמו התהום, מה התהום הזה אין לו חקר, אף הרשעים כן. "ורוח אלהים מרחפת" זה רוחו של מלך המשיח, היאך מה דאת אמר (ישעיה יא, ב) "ונחה עליו רוח ה'", באיזו זכות ממשימת ובאה המרחפת על פני המים? [כלומר מה אנו צריכים לעשות? - בזכות התשובה שנמשלה כמים, שנאמר (איכה ב, ט) "שפכי כמים לבך". (בראשית רבה, ב', ד')]

אנחנו לא מבינים כלום, ואנחנו גם לא מבינים שאנחנו לא מבינים אלא רק מדקלמים את זה. לפעמים אנחנו גם אומרים שאנחנו לא מבינים כהקדמה לדרשה ארוכה שבאה להראות לכולם כמה אני כן מבין, כמו שהרבה פעמים האמירה שלנו "בעזרת ה'" היא מעבר ביניים וכיסוי שאחרים יבינו את מה שאני עשיתי, אני עושה וכו'...

להשתחרר מתפיסת "כחי ועצם ידי"

הייתה לי השבוע שיחה עם קצין בכיר מאד שסיים את שירותו לא מזמן, והוא אמר לי אמירה שנשמעת קשה - 'הרב, יותר לא נצטרך לעשות מסעות לפולין. במקום לנסוע לשם ולהסביר איך התאפשרה השואה, אפשר יהיה לנסוע לבארי, לכפר עזה, לרעים, כרם שלום ולהסביר את הכל. זה אותו דבר. המספרים אחרים? בין כה וכה אנחנו לא מבינים מספרים. אבל יש הבדל אחד - משם הרבה פעמים חזרנו לא טוב, חזרנו בתודעה שזה היה ב'פלנטה אחרת', חזרנו עם תובנות חצי נכונות'. הדבר המסוכן ביותר לגאולה הוא לא הגלות. התהו והבהו והחושך דווקא מקדמים את רוחו של משיח. הדבר הכי מסוכן לגאולה היא המחשבה שאני כבר נמצא בגאולה השלמה - כי אז מתרחשות התאונות. דור שלם גדלנו על כך שזה היה בפלנטה אחרת, שלנו זה לא יקרה, 'לא עוד' - והנה הגיע שמחת תורה תשפ"ד.

בזכות מה ממשמשת רוח האלוקים ומרחפת? שואל המדרש ועונה - בזכות התשובה. התשובה היא להשתחרר לא כמו שאולי אנחנו חושבים אלא כל אחד מה"כוחי ועוצם ידי" שלו, כל אחד בפני עצמו וכל חברה כחברה. אני יודע את זה בפרט וכל אחד יודע את זה - לפעמים הביזיון שאדם עובר, ההשפלה, יכולים להביא אותו לתובנות רוחניות, לקיצור האגו, לקיצור הדרכים בינו לבין הקב"ה שמיליון רעיונות וספרים לא הביאו אותו. יתכן שהתחושות הללו, הקשות כל כך, שלא היינו מוכנים אף פעם לקבל אותן, יעשו את זה.

אני זוכר שלפני שנים רבות, שימשתי כראש ישיבה צעיר והשתתפתי בסימפוזיון עם אלוף חשוב בצה"ל ותוך כדי המפגש קיבלנו ידיעה על יהודי שנרצח בפיגוע ואותו אלוף העיר - "נרצח זה היה שם, בשואה, היום כשיש לנו מדינה וצה"ל יהודים לא נרצחים. אולי רק נהרגים". וכולנו קיבלנו את זה - הרעיון מובן אבל זה כל כך מסוכן. כמה מסוכנת חוסר

[כשאברהם רץ לקראתם הם עולים בשורש החיים ועצמות חייהם משפיע פה בעולם שצריך שרוחו וכוחו של משיח יוכל להתעורר. הכלים מבולבלים, המציאות נוראית, ואז עולים הם בשורש החיים בלי שום הבנה שלנו, בלי שום טעם ודעת, בלי הבנה איך נערה ונער, בלי הבנה מי ומה, נעשים הם לקודש קודשים והמפגש שלהם עם שורש החיים משם מביא עצמות החיים ערך כללי לטובה ולברכה לכלל בנין כל העולם בכל מובניו וערכיו] ואח"כ כתום המלחמה מתחדש העולם ברוח חדש, ורגלי משיח מתגלים ביותר [תום המלחמה שהרב קוק מדבר עליה לא היתה תקופה קלה והכל נחמד וטוב, אלא ערב מלחמת העולם השנייה, אך הוא מדבר איתנו על רגלי משיח. לעולם כבר לא היו כוחות להעניק את מה שהעולם זקוק לו, ולכן עולים אותם יחידים הנספים בלא משפט ומעבירים משם את הכוחות. מקבלים את החיבוק מאנ"ה שרץ לקראתם "וישתחו" - הם שחים למטה, לכאן, ומעבירים לנו את הכוחות הללו], ולפי ערכה של גודל המלחמה בכמותה ואיכותה ככה תגדל הציפייה לרגלי משיח שבה. מלחמת עולם של עכשיו צפיה נוראה גדולה ועמוקה יש בה, מצורף לכל גלגולי הזמנים והוראת קץ המגולה של התיישבות ארץ ישראל. בדעה [התקשורת] גדולה, בגבורה עצומה, ובהגיון עמוק וחודר,³ בתשוקת אמת וברעיון בהיר, צריכים לקבל את התוכן הנשוא של אור ד' המתגלה [לא כפי שאנו היינו רוצים ומסבירים אלא] בפעולה נפלאה [לשון נעלמה, נפלאות] בעלילות המלחמות הללו ביחוד. "בעל מלחמות [אין הכוונה כמובן לאויב ואף לא אלינו], זורע צדקות [אף אחד מאיתנו לא היה רוצה להגיע למקום הריקבון של הזרעים], מצמיח ישועות, בורא רפואות, נורא תהלות, אדון הנפלאות, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, אור חדש על ציון תאיר ונוכה כולנו מהרה לאורו". (אורות מאופל, המלחמה, א')

משיח בזכות התשובה

האור עליו מדבר הרב הוא אורו של משיח שבו אנו מתחילים לקרוא את ספר התורה בשבת הקרובה, שבת בראשית - והארץ היתה תהו ובהו וחשך על-פני תהום ורוח אלהים מרחפת על-פני המים. (בראשית א', ב')
ורק מכח זה -
ויאמר אלהים יהי אור ויהי-אור. (שם ג')

רבי שמעון בן לקיש הסביר את הפסוק בענייני הגלויות. ר' שמעון בן לקיש היה בכל המעברים, עבר את כל המכשולים, הוא היה בכל המסיבות בעולם, הו היה ראש הבריונים בעבר הירדן, הוא היה גדול בעלי התשובה, והוא אמר -

רבי שמעון בן לקיש פתר קריא בגליות; "והארץ היתה תהו" זה גלות בבל, שנאמר (ירמיה ד, כט) "רְאִיתִי אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה תְהוֹ". "וְבָהוּ" זה גלות מדי (אסתר ו, יד) "וַיִּבְהֲלוּ לְהִבְיֵא אֶת הַמֶּן". "וְחָשָׁךְ" זה גלות יוון, שֶׁחֲשִׁיכָה עֲיִנֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּגִזְרוֹתֶיהֶן, שֶׁהִיָּתָה אוֹמֶרֶת לָהֶם כְּתָבוּ עַל כָּרוֹן הַשּׁוֹר שֶׁאֵין לָכֶם חֵלֶק בְּאַלְהֵי יִשְׂרָאֵל. "עַל פְּנֵי תְהוֹם" זה

³ להלן ננסה להתייחס לכל אותם הדברים שאנו עסוקים בהם ומפריעים לנו, כל אחד מאתנו להגיע לגבורה העצומה, להגיון החודר ולדעה הגדולה הללו, היום.

להתחבר עם תהילים של דוד המלך, בחיבור לשורש, עם "להוציא תיבה לרחובה של עיר".

בעל מלחמות

אלו שתי מצוות והאחת לא יכול להתקיים בלי השניה, ואין אותו אדם מצווה בשתייהם - יש את הלוחמים שמצווים להילחם ולגדוע את הידיים המטונפות ומלאות הרוע הללו, וצריך לעשות את זה עד חורמה, לא רק עד שישטחו את הקרקע אלא עד שיחדרו תחת הקרקע, לבונקרים שלהם. לחזור ולגלות שכשיש מלחמה גדולה בעולם "זמיר עריצים" צריך להיכחד מהעולם. צריך לחזור ולהתברר מהו רוע. אבל הצד שני - צריך להתעסק יותר ויותר בשורש, באינסוף, ובשביל זה השאירו אותנו פה בעורף. במלחמה הזו אנחנו מגלים שהעורף הוא החזית לא פחות ואולי אף יותר מהחזית. ואלו שתי הטעויות הגדולות שאנחנו ח"ו יכולים לטעות בהן, כי הטבע שלנו הוא שכשהמצב קשה ויש כל כך הרבה שאלות, וכעסים ואי הבנות ותהיות וכו' אז אפשר להיגרר ולדבר ביד אחת על האויב ובשניה על המדינה, ועל הממשלה ועל ההנהגה וכו' - ובכך אנחנו בעצם נותנים לקליפות את הכח שהוא לא להן. "בעל המלחמות" אינו האויב. בעל המלחמות הוא רבונו של עולם, ואנחנו בעצם עושים פה השגת גבול, אנחנו נכנסים לבית שיש לו בעלים ובמקום לעסוק בבעל הבית, בבעל המלחמות, אנחנו עוסקים בכלבים שנמצאים פה מסביב, מתעסקים בקליפות הקטנות ועו"ז נותנים להם כח ח"ו. ובזכות מה היא ממשמשת רוח האלוקים המרחפת הזו? בזכות התשובה, ומהי התשובה? - לצאת מהגלות הזו, גלות שהיא האם אני חוזר ותופס ש'אין עוד מלבדו' והקב"ה רוצה לדבר איתי ושאעבור את כל הסערות הללו וככה יתגלה אורו של משיח בעולם, גם אם יש לי הרבה שאלות ואני לא מבין איך ולמה.

יש מזמור מדהים בתהילים -

בַּיָּמִים דְּרָפָה וּשְׁבִילֶיךָ [וּשְׁבִילֶךָ] בְּיָמִים רַבִּים וְעֶקְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְעוּ. נִחֲתִי כַצֶּאֱן עֲמֹךְ בְּיַד מִלְּשָׁה וְאַהֲרָן. (תהילים ע"ז ב'-כ"א)

מה כתוב פה? ר' אשר פריינד זיע"א היה שואל - מה זה "ביום דרכך"? איך אפשר לסלול דרך בים? גם אם ננסה לכבוש דרך בים, הרי שהמים יטשטשו את הדרך מיד. נסו לסלול שביל במים רבים - איך אפשר? דוד המלך ידע מהי מלחמה, והוא מלכא משיחא, והוא ידע מהו אורו של משיח, וידע שמה שרואים פה ומבינים בעולם שלנו פה אין זו ראייה כלל כי הדברים משתנים כשהם מגיעים לשורש החיים, דוד המלך ששמואל הרואה לא הצליח להבין ולקלוט מה הוא וגם אנחנו לא קלטנו מי הם הקדושים האלה שאולי בערב שמחת תורה לא היינו סופרים... הנספים הללו. וזה חוזר לחיים הפרטיים של כל אחד ואחת מאתנו - מבאר ר' אשר שהדרך שדרכה מגיעים אל האמונה עוברת בים, דרך הסערות של הים. נו, אבל איך אפשר לעשות שם דרך? ואנחנו מנסים לעשות כל מיני עיקופים, וזה לא עוזר כי - "ביום דרכך ושבילך במים רבים

הנתינה הזו לעצמי להבין שהקב"ה מדבר איתי ורק הוא מדבר איתי ואין עוד מלבדו וכל מה שקורה בא כדי שאני אתחבר איתו? ושהיחידים הנספים בלא משפט באים לעורר אותנו כשאנו לא מתעוררים מעצמנו, והם באים לעורר אותנו בשורש חייהם "ומעצמות חייהם להביא ערך כללי לטובה ולברכה" שאני לבד לא יכולתי להביא אותו? וזה מצב נורא וקשה וצריך פה חיבוק שרק אברהם אבינו יכול לתת אותו כשהוא רץ לקראתם ומחבק ומלטף. הוא האבא הראשון שלנו שהניסיון הראשון שלו היה למסור את נפשו שלו והאחרון היה למסור את נפשו של בנו. והוא לא שאל - 'מה, אחרי 140 שנה לא הגענו כבר לשלב שבו אנחנו כבר לא נמצאים במקומות האלה של פעם?'.⁴

שתי מצוות המלחמה

ובזכות מה היא ממשמשת רוח האלוקים המרחפת? בזכות המים, בזכות התשובה. כשיש מלחמה גדולה בעולם יש לנו גם קושי גדול, ואנחנו נתפסים לכל ידיעה חדשותית, לכל 'נייעס', ונכנסים למוחין דקטנות ועסוקים באופן טבעי בשני גורמים מרכזיים - באויב ובשלטון (צבא, ממשלה וכו'), בוודאי כשיש גם ברקע אי הבנות ואי הסכמות. ואני אגיד עכשיו דבר קשה - אני מרגיש ששם צריכה להיות עיקר התשובה שלנו. כי בעצם גלות זה לתת כח למה שאסור לנו לתת לו כח, זה לא להיות מחובר לשורש לגמרי, לעצמות החיים. כשאני עוסק באויב אני נותן כח לקליפה הזו. וצריך לזכור שגם האויב המרושע ביותר, המטונף ביותר, המפלצתי ביותר, מהפלנטה הזו, לא האחרת, גם הוא שליח של הקב"ה. אז אולי במקום לעסוק ולדבר על המקל נעסוק במשלח?

יש שתי מצוות בתורה לעת מלחמה וברגעים הגדולים של ההתאחדות הגדולה בעם ישראל, והמסירות, כשאנחנו רואים את סיפורי הגבורה והאהבה שהלואי וימשיכו ובטוב בעם ישראל (ובמלחמה אפשר להרגיש מה שלא מרגישים ב'מבצע'. מלחמה היא כוללת ומבצע הוא חלקי, גם בעם) צריך לזכור שצריך את שתיהן. המצווה האחת היא להילחם.⁴ יש היום כמעט חצי מיליון חיילים שנלחמים בחזית, במסירות נפש עצומה ב"ה. זה מדהים ובמובן הזה אנחנו אכן נמצאים היום בפלנטה אחרת לגמרי. אבל יש עוד מצווה, מצוות עשה דאורייתא -

מצוות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבא על הצבור. שנאמר על הצר הצורר אתכם והרעותם בחצוצרות... (רמב"ם הל' תעניות א', א')

על המצווה הזו כתובה מסכת שלמה (תענית) וחז"ל הסבירו במצווה הזו שצריך להוציא תיבה לרחובה של עיר ולעסוק בדברי כיבושין. המצווה האחת היא לגדוע את היד הזיזונית, ואילו המצווה השניה היא לעסוק בשורש. כשקוראים לי בצו 8 ואני נקרא להיות מוצב בצפון, בדרום, בשטחי כינוס או לא משנה איפה - אני יודע מה התפקיד שלי, אבל עכשיו אנחנו חייבים שכולנו בצו 8 עכשיו, כולנו - והתפקיד שלנו הוא

⁴ ע'י רמב"ם הל' מלכים ומלחמותיהם פרק ו' ואילך.

המטוס ואמרתי ש'שם זו פלנטה אחרת' והרגשתי שאני ואפסי עוד, שהגלות נגמרה - היא לא יצאה ולא נגמרה, אלא היא רק צריכה בירור גדול יותר. ואיך היא תצא? כשנוציא תיבה לרחובה של עיר ונמלא את התפקיד שלנו כלפי הילדים והילדות שלנו שנמצאים עכשיו בשטחי הכינוס או בפנים בפעילות. זה נפלא להביא להם אוכל ושמיות, וטופי ונשיקות ואפודים, באמת, אבל הדבר הכי חשוב שצריך להביא להם הוא את הכח להעלות אל השורש, ובמקום להתמקד שם בדברים שהם אינם "בעל המלחמות" - לא הצד ההוא ולהבדיל אלפי הבדלות גם לא תיחקור ההוא והכח המדויק ההוא והטכנולוגיה, ומה ההוא אמר וכו' - לא זה הכח שאנחנו נדרשים לתת לילדים שלנו שם. לא זה הכח שהילדים שעכשיו מחובקים ע"י אברהם שרץ לקראתם ורוצה להעניק לנו את הכח - אין זה הכח שהוא מבקש שנתרומם איתו. הדרך היא - "בים דרכך". תוהו, ובהו, חושך ותהום, "שבילך במים רבים" - עליות וירידות, "עקבותיך לא נודעו" - נחית כצאן עמך".

ונזכה כולנו יחד מהרה לאור

בעל המלחמות, ומתוכם זורע צדקות ומצמיח ישועות, ובורא רפואות, ונורא תהילות, ומחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית - כך נעשה מעשה בראשית "יהי אור", דרך הכח להשתחרר מהגלויות שלי ולהוציא תיבה לרחובה של עיר, ומזה נזכה באמת לראות ממש באופן שלא ראינו אף פעם 'אור חדש על ציון תאיר ונזכה כולנו - מי שמזכים אותנו מלמעלה הם כל מי ששילמו בגוף ובנפש, מתוך בריאות והחלמה שלמה, וכולנו מתוך אמונה והתחזקות ואהבה, אמונה בדרך ואהבת ישראל גדולה - נזכה כולנו מהרה מהרה ממש לאורו'.

אנחנו עדיין בחודש תשרי אז עדיין אפשר וצריך לברך - שתהיה לנו שנה טובה ומתוקה, ושיתמתקו כל הדינים, כל הגבורות. יום הושענא רבא, יום חיתום הדין, הוא יום התמתקות הגבורות, אלו החבטות - ומתוך החבטות שנחבטנו, ומהאורות המקיפים הללו נזכה ויתמתקו הדברים ונזכה לשנה של גאולה שלמה עלינו ועל כל ישראל.

ועקבותיך לא נודעו" - יש פעמים שנראה לך שהכל טוב, והנה עבדתי את ה' והכל מצוין ונחמד, אבל אחרי זה - "עקבותיך לא נודעו", יש עוד משבר, עוד נפילה. אז הדרך להגיע לקב"ה היא דווקא דרך הסערות האלה, דרך הים, דרך המים הרבים, דרך מה שאנו חווים בימים האלה, וגם אם פתאום מגיעים לאיזה משבר כי נדמה היה לנו שהנה כבר הגענו והיינו מאה אחוז, ואנחנו עשרים שניות מהמטרה, ופתאום זה לא מסתדר לנו לפי התוכניות שקבענו לעצמנו, אז בא דוד המלך ואומר - "נחית כצאן עמך". ה' אתה רועי, אתה הרועה, אבל אתה שולח רועים ביד משה ואהרן - שלחת לנו אותם, את האמת ואת החסד, את הצדיקים שעברו את הים, שעברו במים הרבים כדי להנחות אותנו, "נחית כצאן עמך" כדי שנוכל ללכת "בים דרכך" ושבילך במים רבים ועקבותיך לא נודעו. נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן".

מלחמה על הר בית ה'

כשיש מלחמה גדולה בעולם מתעורר כח משיח - וכעת יש מלחמה גדולה בעולם. אולי היום יותר מאי פעם יובן לנו כעת שהכל מסביב ונקודת הנקודות היא איך נצליח לעבור את הדרך בים, את השביל במים הרבים, ולהביא ולהוציא לפועל את "ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים" שבזוודאי יתקיים.

התפרסם היום איזה סרטון שהוציאו אויבינו האיראניים איך הם תוקפים וכובשים את הר הבית, ומוציאים משם את כל היהודים - זו הנקודה. מי יקים פה בית תפילה לכל העמים, מי שולט בהר - עורפי הראשים, אונסי הנשים, שוחטי הקשישים והתינוקות או "כצאן עמך". ואיך עוברים בים, ואין דרך בלי ים, אין דרך להגיע לקב"ה שלא דרך "שבילך במים רבים", אלו רק דימויונות. גם לדבר על "פלנטה אחרת" ומה שהיה זה רק היה פעם - זה גם סוג של גאווה.

מה באמת לשלוח לחזית?

אמרנו בשם אותו קצין שההבדל היחיד בין המסע לפולין לבין המסע שנעשה פה הוא שבאן נצטרך ללמד איך קמים לתחייה מחדש, איך קמים ומקימים את הכל מהשורש פה, איך מוציאים את הגלות מתוכי ולא מדמיינים שכשחזרתי עם

השיעור מוקדש ל"נ"
אליהו בן וויזאן ז"ל, חנה בת ליפא ז"ל
 ומרת **דרייזל בת ר' יצחק יעקב ע"ה**
 ולהבדיל לרפואת
עמרם בן איידה זיזה,
אשרי בן ציפורה
 וליווג זוגן **ליעל רחל בת אריאל אסתר**
 להקדשת שיעורים ניתן לפנות בהודעת וואטסאפ
 לעמנואל - 054-7500516